

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA
Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa
tel.: (+48) 022 3923109; fax: (+48) 022 3923120

www.prokuratoria.gov.pl
e-mail: kancelaria@prokuratoria.gov.pl

KR-023-742/10/ZSP
W/ 3271 /10

Warszawa, dnia 15 grudnia 2010 r.

Pan Lech CZAPLA
SZEFE
KANCELARIJ SEJMU

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przekazanego przy piśmie nr GMS-WP-183-202/10 z dnia 24 listopada 2010 r., uprzejmie przedkładam opinię Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa do tego projektu.

z szacunkami

WICEPREZES
Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa
Iwona Gintowt-Juchiewicz
Iwona Gintowt-Juchiewicz

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Szymon JAJKO
Dyrektor Departamentu Spraw Parlamentarnych
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

WYDZIAŁ PREZYDIALNY

L.dz. ....
Data wpływu ..... 17.12.2010 .....

PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

KR-023-742/10/ZŚP

2010.12.15

Opinia do projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

- I. Projekt zakłada uchycenie dotychczasowego art. 90 i dodanie w jego miejsce nowego art. 227b. W tym kontekście wypada zauważyć, że dotychczasowy art. 90 ust. 1 dopuszcza przekazanie przez Rzeczpospolitą Polską kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach nieograniczonemu kręgowi organizacji międzynarodowych lub organów międzynarodowych. Tymczasem projektowany art. 227b dopuszcza takie przekazanie wyłącznie na rzecz Unii Europejskiej. Nie przesądzając zasadności projektowanego rozwiązania, należy jednak dostrzec, że dokonywane zawężenie wyklucza w przyszłości możliwość przekazania przez Rzeczpospolitą Polską kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach organizacjom międzynarodowym np. o charakterze ekonomicznym, humanitarnym czy militarnym, co może nie odpowiadać potrzebom lub warunkom uczestnictwa Rzeczypospolitej Polskiej w takich organizacjach.
- II. W projektowanym art. 227d ust. 1 po wyrazie „kompetencji” należałoby dodać wyrazy „o których mowa w art. 227b” w celu jednoznacznego i jednolitego określenia dopuszczalnych kompetencji, tak jak uczyniono to w dodawanym art. 227c ust. 1.
- III. Ponownej rozważki wydaje się wymagać celowość zamieszczenia art. 227g w projektowanym brzmieniu. Wydaje się, że alternatywnym rozwiązaniem byłoby uzupełnienie art. 87 Konstytucji, poprzez wskazanie w odrębnym ustępie aktów prawa Unii Europejskiej stanowiących źródło powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Z punktu widzenia systemu prawa rozwiązanie takie wypełniłoby lukę w rozdziale III po uchylanym art. 90, a zarazem – bez przesądzenia relacji między Konstytucją RP a prawem Unii Europejskiej i wprowadzając te akty do katalogu źródeł prawa – zapewniłoby powszechny obowiązek jego respektowania przez organy władzy publicznej i obywateli. Tym samym zostałaby wyartykułowana wola stosowania

prawa Unii Europejskiej oraz zostałyby nałożony obowiązek jego stosowania, co w konsekwencji powinno prowadzić do zapewnienia zakładanej „skuteczności” tego prawa w „krajowym porządku prawnym”. Warto może w tym miejscu dodać, że „skuteczność prawa” może być rozumiana jako racjonalność jego ustanawiania i osiągalność celów, jakim jego ustanowienie ma służyć.

- IV. Wątpliwości interpretacyjne budzi projektowany art. 227k ust. 1 co do pozycji Rady Ministrów w procesie występowania z Unii Europejskiej. Wydaje się, że akt woli wystąpienia będzie wyrażony w zainicjowanej przez Rząd ustawie wyrażającej zgodę na takie wystąpienie albo w referendum ogólnokrajowym (stosownie do decyzji Sejmu) oraz w akcie ratyfikacji umowy międzynarodowej określającej warunki wystąpienia. Trudno więc mówić o „decyzji Rady Ministrów o wystąpieniu”, gdyż w istocie Rząd będzie inicjatorem i wykonawcą rozstrzygnięć, jakie de facto zapadną poza nim.
- V. W kwestiach dotyczących Narodowego Banku Polskiego i odnoszących się do niego regulacji prawnych nie można wypowiedzieć się z uwagi na trwające prace Narodowego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Euro, powołanego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 listopada 2009 r. (Dz.U. Nr 195, poz. 1505), na którego forum – poprzez Międzyinstytucjonalne Zespoły Robocze – są rozważane m.in. zagadnienia formuł prawnych implikowanych wprowadzeniem waluty Euro.

STARSZY RADCA
Prokuratury Generalnej
Skarbu Państwa
Zbigniew Śpiwalski

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 22 grudnia 2010 r.

BSA III - 021- 170/10

SEKRETARIAT SZEFA K³
WPLYNEŁO
dnia 27.12.2010 200.....
.....
(podpis)

Pan
Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 listopada 2010 r., GMS-WP-183-202/10 uprzejmie przesyłam uwagi Sądu Najwyższego do *projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*.

Z poważaniem

Stanisław Dąbrowski
Stanisław DĄBROWSKI

Warszawa, 21 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy

Biuro Studiów i Analiz

Dr Dawid Miąsik

BSA III-021-170/10

**Uwagi do projektu ustawy o zmianie
Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej**

Projektowana ustawa ma na celu przygotowanie podstaw prawnych do wprowadzenia jednej waluty (*single currency*, zwanej w uzasadnieniu projektu „wspólną walutą”) „euro” oraz uszczegółowienie dotychczasowych unormowań konstytucyjnych odnoszących się do różnych kwestii związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, a także dostosowania rozwiązań konstytucyjnych do zasad funkcjonowania Unii Europejskiej po Traktacie z Lizbony.

Projekt opiera się na słusznym założeniu, zgodnie z którym kwestie dotyczące członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej zasługują na kompleksowe unormowanie w odrębnym rozdziale Konstytucji. Przewidziane w samym projekcie odstępstwa od tej koncepcji w odniesieniu do Narodowego Banku Polskiego nie budzą zastrzeżeń, z racji funkcjonalnych związków między treścią art. 227 w projektowanym brzmieniu, a problematyką Rozdziału X Konstytucji RP „Finanse publiczne”.

Przedłożony projekt ustawy o zmianie Konstytucji RP podlega zaopiniowaniu przez Sąd Najwyższy w zakresie, w jakim dotyczy zagadnień wpływających na stosowanie prawa unijnego i polskiego przez Sąd Najwyższy i sądy powszechne. Oceniając projekt ustawy z tej perspektywy, zasadne jest zwrócenie uwagi na kilka dyskusyjnych kwestii.

W projektowanym Rozdziale Xa Konstytucji RP brak postanowienia odnoszącego się *expressis verbis* do problematyki miejsca prawa unijnego w systemie prawnym obowiązującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz relacji między prawem unijnym a prawem krajowym. Mając na względzie utrzymanie w mocy art. 91 Konstytucji RP mogłoby się wydawać, że zagadnienie to nadal normowane będzie przez ten przepis, do którego jako konstytucyjnej podstawy dla określenia relacji między prawem unijnym a prawem polskim odwoływał się także

Sąd Najwyższy (m.in. wyrok SN z 10 lutego 2006 r., III CSK 112/05, OSNC 2007/5, poz. 73). Do wniosku takiego może prowadzić umiejscowienie w Rozdziale Xa przepisu art. 227g uszczegóławiającego, w zakresie dotyczącym prawa Unii Europejskiej, unormowanie art. 9 Konstytucji RP.

Jednakże wprowadzenie do Konstytucji RP odrębnego rozdziału dotyczącego różnych spraw związanych z członkostwem Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, w połączeniu z materiałą niektórych z proponowanych przepisów, daje asumpt dla przyjęcia założenia, zgodnie z którym w sprawach o charakterze unijnym zastosowanie art. 91 ust. 3 Konstytucji RP zostanie wyłączone. Zgodnie z art. 227e Konstytucji RP w brzmieniu przedstawionym w projekcie, obywatele Unii Europejskiej korzystają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uprawnień przysługujących im na podstawie prawa unijnego, zaś stosownie do art. 227g projektu, Rzeczpospolita Polska zapewnia skuteczność prawu Unii Europejskiej w krajowym porządku prawnym. Z łącznej interpretacji obu tych przepisów wynika, że ustrojodawca akceptuje sytuację, w której to prawo unijne określa, jakiego rodzaju uprawnienia przysługują obywatelom Unii Europejskiej, Rzeczpospolita respektuje te prawa w całej rozciągłości, zaś rolą sądów krajowych i innych podmiotów stosujących prawo jest zapewnienie skuteczności przedmiotowym uprawnieniom. Przepisy art. 227e w związku z art. 227 g Konstytucji RP dopuszcza zatem sytuację, w której obywatelowi unijnemu należy zapewnić uprawnienia wynikające z każdego rodzaju źródła prawa unijnego (pierwotnego i pochodnego) i to nawet w przypadku sprzeczności z Konstytucją RP. Jest to konsekwencją konstytucyjnego potwierdzenia zasady respektowania wszystkich wolności i praw gwarantowanych obywatelom unijnym w prawie Unii Europejskiej. Jedynym wynikającym z rozdziału Xa ograniczeniem w zapewnieniu skuteczności prawa Unii Europejskiej jest, by uprawnienia te mieściły się „w zakresie jej kompetencji” (art. 227e). Tym samym skutkiem wejścia w życie projektowanej ustawy jest rezygnacja z wynikającego z art. 91 ust. 3 Konstytucji RP ograniczenia zasady pierwszeństwa pochodnego prawa unijnego do relacji prawo pochodne – ustawa krajowa. Projektowane rozwiązanie daje Sądowi Najwyższemu i sądom powszechnym, a także sądom administracyjnym bardzo skuteczny instrument zapewnienia efektywności prawu unijnemu w krajowym porządku prawnym oraz realizuje cel wyartykułowany w uzasadnieniu projektu art. 227e Konstytucji RP, jakim jest wzmocnienie gwarancji praw podstawowych.

Pomijając przedstawione powyżej znaczenie art. 227e projektu dla unormowania relacji między prawem unijnym a prawem krajowym, dyskusyjna jest potrzeba umieszczenia w Konstytucji przepisu, który w swej treści ogranicza się jedynie do potwierdzenia tego, co wynika z prawa unijnego. Nawet jeżeli uwzględnili się przyświecające projektodawcy zamierzenie konstytucjonalizacji uprawnień przysługujących obywatelom unijnym w celu zwiększenia skłonności polskich organów administracji i sądów do zagwarantowania przedmiotowych uprawnień wszystkim obywatelom polskim oraz obywatelom innych państw członkowskich Unii Europejskiej, redakcja przepisu nie pozwala na pełną realizację tego zamierzenia, z uwagi na sformułowanie „w zakresie jej kompetencji”. Podmioty stosujące prawo krajowe będą zatem nadal mogły negocjować, jak w sprawie *Nerkowskiej* (postanowienie SO w Koszalinie z 13 listopada 2006 r., IV U 1660/06, niepubl.), fakt podlegania danego uprawnienia jednostki kompetencjom Unii Europejskiej (vide orzeczenia sądów niższych instancji w sprawie zakończonej wyrokiem SN z 4 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 182/07, OSNP z 2009 r., Nr 3-4, poz. 49).

Pewne wątpliwości nasuwa także redakcja art. 227e projektu. Przepis ten adresowany jest tylko obywateli Unii Europejskiej. Jego zakres podmiotowy nie obejmuje innych niż osoby fizyczne podmiotów indywidualnych, ale także osób fizycznych objętych zakresem zastosowania prawa UE niebędących obywatelami UE (np. członków rodziny pracownika lub przedsiębiorcy mających obywatelstwo państwa trzeciego). Redakcja przepisu art. 227e w połączeniu z uzasadnieniem projektu („przepis ten dotyczy zarówno obywateli polskich, jak i innych obywateli Unii Europejskiej”) niesie za sobą ryzyko wąskiej interpretacji przez podmioty stosujące prawo w stanach faktycznych dotyczących innych niż obywatele Unii Europejskiej adresatów prawa unijnego.

Dyskusyjna jest potrzeba wprowadzenia do Konstytucji RP przepisu art. 227 f w brzmieniu przyjętym w projekcie. Z art. 227e wynika bowiem, że obywatele Unii Europejskiej korzystają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z uprawnień przysługujących im na podstawie prawa unijnego, zaś czynne i bierne prawo wyborcze w wyborach do Parlamentu Europejskiego oraz wyborach lokalnych są uprawnieniami przysługującymi obywatelom unii na podstawie prawa europejskiego.

Zastrzeżenia wywołuje również posługiwanie się w treści art. 227 f sformułowaniem „prawo wybieralności”, które jest obce Konstytucji RP.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 23. 12 2010 r.

PG VII G 023-126/10

SEKRETARIAT SZEFKA KS
WPŁYNEŁO
dnia.....27.12.2010... 200..... r.

Pan .....
(podpis)

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu RP

Szanowny Panie Ministrze

W nawiązaniu do pisma z dnia 24 listopada 2010 r., nr GMS-WP-183-202/10, dotyczącego przedstawionego przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej *projektu ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do zaopiniowania w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

W zakresie regulacji zawartych w art. 1 projektu wątpliwości budzą następujące kwestie.

1. Art. 1 pkt 1 projektu, w którym proponuje się uchylenie art. 90 Konstytucji.

Normy zawarte w art. 90 stanowią konstytucyjną podstawę do przekazywania kompetencji organów władzy państwowej na rzecz organizacji i organów międzynarodowych.

W doktrynie przyjmuje się, że „[w] grę mogą (...) wchodzić <organizacje> lub <organy> wyposażone w kompetencje natury politycznej, gospodarczej czy wyłącznie technicznej” oraz zwraca się uwagę, że „bez znaczenia jest także status prawny <organizacji> lub <organu międzynarodowego>, chociaż z reguły akt przekazania kompetencji będzie dotyczył organizacji mającej podmiotowość w dziedzinie prawa międzynarodowego”. Jednocześnie wskazuje się, że „[z] istoty aktu przekazania przez Rzeczpospolitą Polską kompetencji organów władzy państwowej w niektórych sprawach i jego konsekwencji prawnych dla krajowego porządku prawnego (art. 91 ust. 3) wynika jednak, że zakres

podmiotów, na rzecz których można dokonać przekazania, ograniczony jest tym, że mają być to instytucje integracyjne (w tym znaczeniu <ponadnarodowe>); dotyczy to w każdym razie <organizacji międzynarodowych>. W grę wchodzić będą zatem takie organizacje, które z mocy umów założycielskich mają kompetencje wkraczające w sferę kompetencji polskich organów władzy państwowej, w szczególności w kompetencję stanowienia prawa, które stosowane będzie wprost w krajowym porządku prawnym. Taką organizacją jest przede wszystkim Unia Europejska. Należy jednak wskazać, że w świetle art. 90 ust. 1 Konstytucji, taką organizacją może być każda inna organizacja o charakterze integracyjnym (komentarz K. Działochy do art. 90 Konstytucji [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Wydawnictwo Sejmowe, Warszawa 1999, s. 5).

Projektodawca wskazał, że uchycenie art. 90 Konstytucji i wskazanie w dodawanym art. 227b (art. 1 pkt 8 projektu), iż Rzeczpospolita Polska może przekazać kompetencje organów władzy państwowej w niektórych sprawach tylko jednej organizacji międzynarodowej – Unii Europejskiej, spowoduje, że do przekazania takich kompetencji w przyszłości innej organizacji międzynarodowej oraz każdemu organowi międzynarodowemu znajdzie jedynie zastosowanie art. 89 ust. 1 Konstytucji. Należy jednak dostrzec różnicę pomiędzy art. 90 i art. 89 Konstytucji, zarówno co do rangi i skutków umów, o których mowa w tych przepisach, jak i do trybu procedowania nad wyrażeniem zgody na ratyfikację umowy międzynarodowej, w zależności od jej charakteru. Jeśli zatem przyjąć, że art. 89 Konstytucji mógłby stanowić podstawę do zawarcia szczególnej umowy wskazanej w art. 90 Konstytucji, to należałoby się zastanowić czy zastosowanie „zwykłej” procedury ratyfikacyjnej znajdowałoby swoje uzasadnienie. Nie wydaje się, aby decydujące znaczenie miał argument podnoszony przez projektodawcę o generalnym przenoszeniu kompetencji na rzecz Unii Europejskiej, w odróżnieniu od „punktowego” przenoszenia kompetencji na rzecz innych organizacji międzynarodowych.

2. Art. 1 pkt 5 projektu, w którym projektuje się skreślenie w art. 203 ust. 1 Konstytucji wyrazów „Narodowego Banku Polskiego”.

W art. 203 Konstytucji ustalono zamknięty katalog podmiotów, których działalność kontroluje Najwyższa Izba Kontroli, jak również, w zależności od statusu prawnego podmiotu poddanego kontroli, określono kryteria tej kontroli. W stosunku do podmiotów wymienionych w ust. 1 tego artykułu, realizowanie funkcji kontrolnej przez Najwyższą Izbę Kontroli jest obowiązkowe, a wobec podmiotów wskazanych w ust. 2 i 3 tego przepisu,

funkcja ta ma charakter fakultatywny. Ponadto w komentowanym przepisie w ust. 3 określono zakres kontroli wskazanych podmiotów.

W związku z tym należy poddać pod rozwagę, czy proponowane wyłączenie Narodowego Banku Polskiego spod kontroli Najwyższej Izby Kontroli nie spowoduje, że przepis ten nadal będzie postrzegany jako norma tworząca zamknięty katalog podmiotów poddawanych kontroli, z określeniem kryteriów i zakresu, w sytuacji gdy nie ma w przepisie żadnego odniesienia (odesłania), iż zagadnienie to regulują przepisy dotyczące Narodowego Banku Polskiego. Należy również rozważyć, czy wprowadzenie projektowanego art. 227 ust. 2 nie naruszy systematyki Konstytucji.

3.1. Art. 1 pkt 8 projektu, w którym proponuje się dodanie Rozdziału Xa Członkostwo Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej, w zakresie dodawanego art. 227h ust. 3 Konstytucji.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie sygn. Kpt 2/08 (powołanego również w uzasadnieniu projektu) Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że „[z] konstytucyjnego obowiązku współdziałania (ustanowionego w art. 133 ust. 3 Konstytucji) wynikają minimalne oczekiwania, obejmujące m.in.: powinność przestrzegania dokonanych uzgodnień co do form uczestnictwa i ewentualnego udziału Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w przedstawianiu stanowiska Rzeczypospolitej Polskiej ustalonego przez Radę Ministrów.

Uzgodnienia dokonane na podstawie art. 133 ust. 3 Konstytucji mogą obejmować kwestie zakresu i formy uczestniczenia Prezydenta RP w posiedzeniu Rady Europejskiej, jak również przewidywać udział Prezydenta w przedstawianiu ustalonego przez Radę Ministrów (uzgodnionego z innymi państwami członkowskimi), stanowiska Rzeczypospolitej Polskiej w sprawach będących przedmiotem posiedzenia Rady Europejskiej, związanych z wykonywaniem konstytucyjnych zadań Prezydenta. Udział Prezydenta w przedstawianiu stanowiska Rzeczypospolitej Polskiej nie może prowadzić do zmniejszenia wewnętrznej koherencji tego stanowiska, do odejścia od treści ustalonych przez Radę Ministrów. Nie może też wykroczyć poza granice uzgodnień dokonanych na podstawie art. 133 ust. 3 Konstytucji.

W sprawach nieobjętych wymienionymi wyżej uzgodnieniami Prezydenta Rzeczypospolitej z Prezesem Rady Ministrów i Ministrem Spraw Zagranicznych, jak również w sprawach objętych wyłączną właściwością Rady Ministrów, jako organu prowadzącego politykę zagraniczną i europejską, organ ten zachowuje wyłączność w zakresie ustalania,

modyfikacji oraz przedstawiania stanowiska Rzeczypospolitej Polskiej na posiedzeniach Rady Europejskiej. W imieniu Rady Ministrów prezentacji i modyfikacji stanowiska dokonuje, w ramach upoważnień, Prezes Rady Ministrów lub upoważniony przez Radę Ministrów jej reprezentant (członek Rady Ministrów).

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, nie zgłaszając zamiaru wzięcia udziału na podstawie art. 126 ust. 1 i 2 Konstytucji w konkretnym posiedzeniu Rady Europejskiej i nie uczestnicząc w nim - w ramach współdziałania z Prezesem Rady Ministrów i właściwym ministrem (na podstawie art. 133 ust. 3 Konstytucji), może zgłaszać uwagi do stanowiska Rzeczypospolitej Polskiej, przygotowanego na posiedzenie Rady Europejskiej w zakresie niezbędnym dla realizacji jego konstytucyjnych zadań" (OTK ZU nr 5/A/2009, poz. 78).

Z przywołanego postanowienia Trybunału Konstytucyjnego wynika, że art. 133 ust. 3 Konstytucji znajduje także zastosowanie do współdziałania Prezydenta RP z Prezesem Rady Ministrów i właściwym ministrem w kwestiach dotyczących Unii Europejskiej.

Powstaje zatem pytanie, czy odrębna regulacja przewidziana w art. 227h ust. 3 Konstytucji jest konieczna, zwłaszcza że nadal zachowany został zwrot „współdziałania”, bez sprecyzowania rozumienia tego terminu w inny sposób niż uczynił to Trybunał Konstytucyjny w powołanym postanowieniu.

3.2. Wątpliwości nasuwa również projektowany art. 227c ust. 4 Konstytucji.

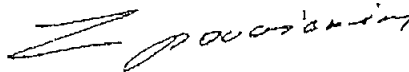
Przepis ten wprowadza wiążący wynik referendum, w sprawie zgody na ratyfikację umowy o przekazaniu Unii Europejskiej kompetencji organom władzy państwowej w niektórych sprawach, bez względu na frekwencję. Rozważania zatem wymaga kwestia, czy zróżnicowanie wynikające z porównania projektowanego art. 227c ust. 4 Konstytucji i art. 125 ust. 3 Konstytucji jest uprawnione.

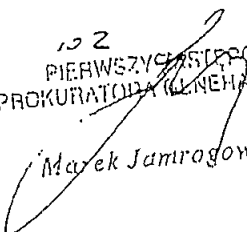
3.3 Projektowany art. 227j Konstytucji wprowadza wyjątek od tzw. zasady dyskontynuacji. Według Trybunału Konstytucyjnego „zakończenie kadencji Sejmu i związana z tym zasada dyskontynuacji powoduje utratę legitymacji wnioskodawcy do występowania przed Trybunałem. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego stanowiskiem (zob. postanowienia TK z: 2 czerwca 1993 r., sygn. U. 4/93, OTK w 1993 r., cz. II, poz. 21, s. 235 i sygn. U. 5/93, tamże, poz. 22, s. 237; 12 listopada 1997 r., sygn. K. 21/97, OTK ZU nr 3-4/1997, poz. 58, s. 684 i sygn. K. 27/97, tamże, poz. 59, s. 688 oraz z 24 października 2001 r., sygn. K. 6/00, OTK ZU nr 7/2001, poz. 224) utrata uprawnienia

wnioskodawców nie pozwala na merytoryczne rozpoznanie sprawy przez Trybunał Konstytucyjny i zachodzi konieczność umorzenia postępowania ze względu na niedopuszczalność orzekania na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym" (postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. K 14/06, OTK ZU Nr 10/A/2007, poz. 150).

Odstąpienie od zasady dyskontynuacji w sprawach projektów ustaw wykonujących prawo Unii Europejskiej, niezakończonych przed upływem kadencji Sejmu, nie wpłynie więc na procedurę postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Należy zatem podkreślić, że zasada dyskontynuacji odnosząca się do prac parlamentarnych, a zasada dyskontynuacji, która dotyczy legitymacji procesowej wnioskodawców po zakończeniu kadencji Sejmu RP, to dwa różne zagadnienia.

102
PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO

Marek Jamrogowicz

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY PROKURATURY

Warszawa, dnia 16 grudnia 2010 r.

KRP 001/240 /10

SEKRETARIAT SZEFIA KS
WSPOLNIEGO

Pan

dnia 16. 12. 2010 200..... r.

Lech Czapla

(podpis)

Szef

Kancelarii Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z przesłanym do Krajowej Rady Prokuratury projektem ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej uprzejmie informuję, iż Krajowa Rada Prokuratury nie wnosi uwag do projektu.

Edward Zalewski

PRZEWODNICZĄCY
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

Nr WOK 020-146/10

Warszawa, 20 grudnia 2010 r.

Dot. GMS-WP-183-202/10

SEKRETARIAT SZEFA KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA
WPŁYNĘŁO
dnia.....21.12.2010.....
.....
(podpis)

Pan Lech CZAPLA
Szef Kancelarii Sejmu RP

Monsieur Secrétaire Ministre,

W związku z nadesłanym projektem ustawy o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie informuję, że Krajowa Rada Sądownictwa w dniu 14 grudnia 2010 r. zaopiniowała powyższy projekt bez uwag.

Z poważaniem

SSN Antoni Górski

SSN Antoni Górski